

som det kaldes, kan ogsaa bevises ved selve Konjunkturtillæggets Væsen. Thi Konjunkturtillægget blev netop fastsat saaledes, at de lavest lønnede fik mest og de højestlønnede mindst. De lavest lønnede fik ved den oprindelige Lov et Tillæg af 50 pCt. til deres Løn gennem Konjunkturtillægget. Altsaa, en Tjenestemand med 1 500 Kr.s Lønning fik 750 Kr. i Konjunkturtillæg, og hvis man gik op til en Lønning paa 10 000 Kr., fik Tjenestemanden med denne Lønning ikke 5 000 i Konjunkturtillæg, men henimod 1 500, altsaa kun det dobbelte af, hvad Tjenestemanden med de 1 500 fik. Det viser da tydeligt nok, at Velstanden i Virkeligheden ikke kan have været Begrundelsen. For hvorfor skulde da ikke ogsaa den højest lønnede, naar han skulde sættes i Klasse — for det var jo Meningen — med andre Borgere i Landet, der var i omtrent lignende Forhold, have haft det større Konjunkturtillæg? Nej, Konjunkturtillægget var ikke det, det nu skal gøres til, en Art Repræsentationstillæg, der blev tillagt Tjenestemændene. Det var den haarde Nød hos Tjenestemændene, der krævede, at man maatte give dem større Midler at raade over, og man valgte, uheldigt nok, noget saadant som et Konjunkturtillæg, som ingen Mennesker rigtig vidste, hvad betød. Derfor staar man nu i den Vanskelighed, man er. Derfor skal man nu atter strides om Konjunkturtillægget, og dette sker nu saaledes — som jeg synes overmaade brutalt —, at da Finansministeren trænger til Penge, foreslaar han først Tjenestemændene at afgive en uhyre Sum af den samlede Lønning, og dernæst gaar han ind paa at fordele dette over to Aar. Dette sidste skal, hører vi nu, være en ganske særlig Velgerning mod Tjenestemændene, og de har ikke Grund til andet end at føle sig fuldkommen tilfredse med det konservative Partis Medvirken, fordi det er lykkedes at faa den saakaldte Besparelse — det vil sige Beskærelsen af Tjenestemændenes Lønninger — fordelt paa de to Aar.

Jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at de lavest lønnede Tjenestemænd — og det er dem, det her kommer an paa, ogsaa af den Grund, at finansielt betyder de højest lønnede saa overmaade lidt ved en saadan Lejlighed — vil have den største Vanskelighed ved at finde sig i det Afsavn, der bydes

dem dels i Aar, dels næste Aar. Jeg tror ikke, man forstaar, hvorledes en lavt lønnet Tjenestemand maa lægge sit Budget, hvor vanskeligt det er for ham at komme ud af det med disse Penge, hvorledes Gælden kan vokse og ikke kan undgaas, og hvor hver 50 Kr., ja mindre, hver 10 Kr., spiller den største Rolle for dem, som har de lave Lønninger. Man forstaar ikke dette, naar man saa roligt hævder, at her er Tale om et Velstandstillæg, som man kan berøve dem. De lavest lønnede sidder sandelig ikke i Velstand, og der er ingen Grund til at skære ind paa deres Løn.

Jeg hørte, at den højtærede Finansminister sagde — hvis jeg ikke tager fejl —, at han dog ikke havde faaet Penge nok ved denne Lejlighed, han vilde alligevel komme med nye Skatter eller Afgifter, hvad det nu var, for at bringe Penge i Kassen. Men naar han alligevel er inde paa den Vej, saa er det mig uklart, hvorfor han vil tage disse Midler der, hvor det vil føles smerteligst, at han tager dem. Jeg tror ikke, at denne Sag er afgjort med det Lovforslag, som nu maa gennemføres. Jeg tilraader ikke mine Meningsfæller ved tredie Behandling at stemme for det, thi det er umuligt, og jeg tilraader dem heller ikke at stemme imod det, for det er rigtigt, som det er sagt, at hvis der ikke vedtages noget, falder Konjunkturtillægget bort den 1. April. Men der er heller ikke nogen Mulighed for at komme til en Forhandling i dette høje Ting med andre Partier eller med Finansministeren om denne Sag. Den kommer lige saa afgjort til os som andre Sager eller en anden stor Sag, som vi kommer til senere paa Dagsordenen. Altsaa, der er for de Partier, som ikke slutter sig til Lovforslaget, ingen Mulighed for at forsøge noget som helst, alt er afgjort i Folketinget, det høje Landsting har den Rolle, som det efterhaanden stærkere og stærkere tildeler sig selv, at skrive under paa Folketingets Beslutninger. Derfor kan det ikke nytte for det Parti, jeg tilhører — ringe er det jo ogsaa i Tal —, at forsøge nogen som helst Indvending i andet end Tale; det vilde være formaalsløst gennem Ændringsforslag at forsøge at faa Lovforslaget forandret. Vi er nødt til at indtage den Holdning — og det er rimeligt at sige det straks —, at vi hverken stemmer for eller